

Arrest

nr. 200 920 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en van Hazara origine te zijn. U bent geboren in de provincie Samangan maar op jonge leeftijd ging u met uw familie naar Karachi (Pakistan). Na een aantal jaar daar keert u in 2005 terug naar Afghanistan, waar u en uw familie zich in Kabul gaan vestigen. U heeft daar sindsdien altijd gewoond in de wijk Char Khalo.

Na uw terugkeer naar Afghanistan gaat u in Kabul naar de Ahmed Masoud High School. In de tiende klas, als u nog geen achttien jaar bent, beslist u echter om met school te stoppen omdat u geld wil

verdienen voor uw familie. Via een vriend, Wais, vindt u een job als verkoper in de winkel van ene Farhad. Als hij u in dienst neemt, laat hij u weten dat hij ook (illegaal) alcohol verkoopt in zijn winkel. U stemt daarmee in en begint voor Farhad te werken. Dat er in de winkel ook alcohol verkocht wordt, houdt u verborgen voor uw familie.

Na een jaar en zeven maanden komt uw vader erachter dat u alcohol verkoopt. Hij wil dat u daarmee stopt omdat het illegaal en haram is en slecht voor jullie reputatie. Als u aan Farhad laat weten dat u uw job opgeeft, probeert hij u nog te overtuigen door een hoger salaris te bieden maar daar gaat u niet op in. Enkele dagen nadat u gestopt bent met werken, wordt u in de bazar in elkaar geslagen door twee mannen op een motor. U loopt verwondingen op. Thuis krijgt u een telefoon van Farhad die u laat weten dat hij de mannen gestuurd heeft. Hij denkt namelijk dat u informatie over zijn alcoholbusiness aan de autoriteiten zal doorgeven en daarom wil hij u liever uit de weg ruimen. Later komt ook de politie bij u thuis langs op zoek naar u. Ze hebben foto's bij waarop u staat met alcoholflessen. Farhad had deze foto's genomen en daarmee de politie achter u aan gestuurd. Op het moment dat de politie langskomt kan u evenwel ontsnappen.

Korte tijd later verlaat u Afghanistan. U bent anderhalve maand onderweg en dient uiteindelijk een asielaanvraag in in België op 16 december 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: twee originele schoolattesten van in Pakistan, een originele brief van de ouders van uw woonplaats, een aantal foto's en een originele enveloppe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt u te vrezen voor uw vroegere werkgever Farhad: in één van zijn winkels verkocht u alcohol voor hem, maar sinds u stopte met werken voor hem, wou hij u uit de weg ruimen. U zou namelijk te veel weten over zijn illegale handel in alcohol (CGVS p. 10 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste acht het CGVS het niet geloofwaardig dat u in Kabul in een alcoholwinkel gewerkt heeft. Hoewel u erin slaagt een aantal contextuele elementen aan te reiken van de alcoholhandel in Kabul (zoals de buurt waar alcohol te krijgen is, de smokkel vanuit Pakistan, alcoholmerken, prijzen en mogelijke straffen die alcoholverkopers riskeren), dient gezegd dat eenieder dergelijke informatie kan opzoeken en memoriseren (zie toegevoegde informatie aan administratief dossier). Doorheen uw verklaringen werden evenwel een aantal andere elementen gevonden waardoor u als alcoholverkoper in Afghanistan door de mand valt, en wel om onderstaande redenen. Zo valt het meteen op dat u zich flagrant tegensprekt over het moment waarop u in de winkel van Farhad zou zijn beginnen werken. Enerzijds geeft u aan dat u met school stopte na de tiende klas (u was dan bijna achttien jaar) en meteen daarop begon te werken bij Farhad (CGVS p. 12), terwijl u op een ander moment verklaart dat u na het stoppen met school (toen u bijna achttien was) eerst twee jaar thuis zat zonder werk en dan pas begon te werken bij Farhad (CGVS p. 15). Als u daarop geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen dat u meteen na school was begonnen bij Farhad, verklaart u enkel "Ik wou gewoon werk vinden na school" (CGVS p. 15). Hiermee biedt u absoluut geen overtuigende verklaring voor waarom u zich zo flagrant tegensprekt op dit vlak. Indien u effectief na het stoppen met school was beginnen werken in een alcoholwinkel, kan van u toch verwacht worden dat u zich niet tegensprekt over de eerste twee jaren na uw schoolperiode. Zodoende ondermijnt u de geloofwaardigheid van uw werk in de winkel alvast in ernstige mate.

Over uw baas en werkgever Farhad is het dan weer opmerkelijk dat u niet meer zou weten dan enkel zijn voornaam en dat de mensen hem 'oom Farhad' noemden (CGVS p. 13). Farhad is volgens uw verklaringen toch geen kleine handelaar in de illegale alcoholbusiness in de stad waar u woonde (hij heeft volgens u 25 winkels waar hij alcohol verkoopt). Als u daadwerkelijk 1 jaar en zeven maanden met hem in dezelfde winkel heeft gewerkt, kan dan toch verwacht worden dat u meer weet over zijn volledige naam. Dit is hier niet zo.

Verder legt u weinig aannemelijke verklaringen af over de manier waarop de alcoholverkoop in uw winkel werd geregeld. Zo had Farhad twee grote depots waar hij zijn alcohol bewaarde; u verklaart eerst dat deze depots 'ver van de stad' lagen, maar als u om meer uitleg wordt gevraagd, blijkt dat deze in

Taimini en in Haji Yakub zouden liggen – twee plaatsen waarvan bezwaarlijk kan gezegd worden dat ze 'ver van de stad' liggen. Als u dit opgemerkt wordt, verklaart u dat het ver van Shar-i-Naw was (CGVS p. 14); maar uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat Taimini het stadsdeel is dat grenst aan Shar-i-Naw (waar ook Haji Yakub ligt). Uw verklaringen op dit vlak zijn dus allerminst coherent. Daarnaast verklaart u dat u de flessen alcohol in de winkel op een geheime plaats bewaarde, maar dat u de flessen aan de klanten, na betaling, onder uw kleren naar buiten op straat bracht en het hen daar dan overhandigde achter een plaats met veel bomen (CGVS p. 16). Als u daarop gevraagd wordt waarom u het risico nam om flessen alcohol onder uw kleren op straat mee te nemen – immers, u wees verschillende keren doorheen uw gehoor op het illegale karakter van alcoholverkoop en de gevangenisstraffen die u daardoor kon krijgen – zegt u dat u niet aan iedereen verkocht, bijvoorbeeld niet aan mensen die u niet kende (CGVS p. 16). Hiermee geeft u evenwel geen afdoende verklaring voor de opzienbarende paradox inzake de verkooptransactie, nl. enerzijds de alcoholische koopwaar goed verstoppen in een gat in de grond in de winkel, maar het anderzijds dan wel meenemen op straat (onder uw kleren) en het daar overhandigen aan de klant. Dat u geen overtuigende verklaring schijnt te kunnen bieden voor deze opmerkelijke manier van handelen, doet weinig goeds aan uw bewering alcoholverkoper te zijn geweest. Ook treffend is uw onwetendheid over de levering van de alcohol. U zegt dat de originele merken alcohol uit ambassades kwamen – jullie hadden daar immers jullie mannetjes zitten. Als u daarop gevraagd wordt meer uitleg te geven over deze connecties, kan u zelfs niet zeggen over welke ambassades het zou gaan – u geeft in deze aan dat het Farhad was die hen contacteerde. Zelfs al zou de levering vanuit de ambassades via Farhad zijn gegaan, toch kan van u, een verkoper die ruim anderhalf jaar met Farhad werkte en zelf de flessen alcohol uit de depots moest ophalen, verwacht worden dat u hieromtrent meer zou weten. U voegt eraan toe dat u de leveranciers van de namaakmerken wel kende omdat die soms naar de winkel zelf kwamen, maar als u naar hun namen gevraagd wordt, blijkt u deze dan toch niet te kennen en past u uw verklaringen aan door te zeggen dat enkel Farhad die zou kennen (CGVS p. 16-17). Het is echter niet geloofwaardig dat u niets zou kunnen zeggen over de leveranciers in kwestie of dat u daaromtrent uw verklaringen gewoon aanpast, als u werkelijk alcoholverkoper zou zijn geweest onder Farhad.

In de context van uw verklaringen dat sommige alcohol uit ambassades kwam, is ook zeer vreemd dat u niet zou weten dat het voor buitenlanders in Afghanistan gedoogd wordt alcohol te drinken. Hierover verklaart u immers verschillende keren dat ook zij enkel in het geheim kunnen drinken (net als de Afghanen). Nochtans blijkt uit de info waarover het CGVS beschikt dat buitenlandse toeristen een beperkte hoeveelheid alcohol mogen binnenbrengen in het land en de verkoop van alcohol aan buitenlanders gedoogd wordt. Indien u werkelijk een alcoholverkoper zou zijn geweest, wiens koopwaar überhaupt deels afkomstig zou zijn uit ambassades, kan van u toch verwacht worden dat u van dit gedoogbeleid tegenover buitenlanders op de hoogte zou zijn. Dit blijkt niet zo, wat andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw job als alcoholverkoper.

Ten slotte verklaart u dat uw vader na een tijd (een jaar en zeven maanden) te weten kwam dat in de winkel waar u werkte ook alcohol verkocht werd. U zegt dat 'iemand' aan uw vader zei dat u in zo'n winkel werkte, maar als u gevraagd wordt wie die persoon in kwestie was, blijkt dat u dat niet weet (CGVS p. 14-15). Welnu, als u erin geslaagd was ruim anderhalf jaar tegenover uw vader geheim te houden dat u alcohol verkocht maar hij het uiteindelijk toch te weten zou zijn gekomen, kan toch verwacht worden dat u daar meer over weet te zeggen, zeker als blijkt dat uw vader u nog geholpen heeft nadat u problemen kreeg en u nu nog contact onderhoudt met hem (CGVS p. 6).

Ter staving van uw werk in de alcoholwinkel van Farhad, legt u een aantal foto's neer, van zowel u als Farhad – er is wel geen alcohol op te zien omdat dat volgens u te gevaarlijk was (CGVS p. 13, 15 + document 4). Welnu, vooreerst dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Bovendien is op de foto's enkel u te zien in neutrale setting en valt op deze foto's op geen enkele manier te zien of af te leiden dat u in een alcoholwinkel in Kabul zou gewerkt hebben en is op geen enkele manier aangetoond dat de man op de foto de bewuste alcoholkoning Farhad zou zijn, zoals u beweert.

Gelet op bovenstaande elementen, dient besloten te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u ruim anderhalf jaar in een winkel zou hebben gewerkt waar alcohol verkocht werd. Zodoende is ook het asielrelaas dat u daarrond ophangt (nl. dat u problemen zou gehad hebben met uw ex-werkgever Farhad nadat u gestopt was met werken voor hem), niet geloofwaardig. Dit wordt

nog versterkt door een aantal bijkomende incoherenties doorheen uw verklaringen wat betreft de vervolgingsfeiten op zich.

Zo valt het meteen op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verwondingen die u zou opgelopen hebben toen de mannen op de bazar u in elkaar geslagen hadden. U verklaart eerst dat uw tanden gebroken waren. Later verklaart u dat uw neus en uw voet gebroken waren, dat u wonden had op uw ellebogen en benen en dat er op uw arm een blauwe plek was. Op de vraag of u nog andere wonden op uw lichaam had, zegt u van niet. Als u er dan op gewezen wordt dat u eerder zei dat u ook gebroken tanden had, bevestigt u dit, en als u gevraagd wordt waarom u dat nu dan niet zegt, zegt u gewoon dat u dat eerder al had gezegd (CGVS p. 10, 19). Indien u werkelijk ook gebroken tanden had opgelopen, kan toch verwacht worden dat u dit nogmaals aanhaalt bij het overlopen van de verwondingen die u zou hebben opgelopen – dit doet u echter niet. U verklaart in deze context ook dat u uw wonden nergens liet verzorgen – wat op zich al verwonderlijk is gezien de ernst van de door u aangehaalde verwondingen (onder meer gebroken neus, gebroken voet, gebroken tanden) en gelet op het feit dat er vlakbij uw huis een tandkliniek was (CGVS p. 11) – en dat u onderweg van Afghanistan naar België wel pijn had in uw voet en in uw lijf. Ook bij aankomst in België zou u nergens een medische check hebben laten doen in verband met uw wonden; volgens u waren uw verwondingen immers ‘niet zo serieus’, iets wat het CGVS durft te betwisten als u spreekt over onder andere een gebroken voet en een tand die door uw kaak was gegaan maar die u (een naar eigen zeggen winkelverkoper zonder enige medische achtergrond) opzienbarend genoeg zelf zou hebben ‘rechtgetrokken’. Nog treffender wordt het als even later uit uw verklaringen blijkt dat u in België tóch een medische controle zou hebben laten doen waarbij de dokter vaststelde dat uw neus dan toch niet gebroken was. Meteen daarop verklaart u overigens dat ook uw voet niet gebroken was (CGVS p. 19). Welnu, het is weinig aannemelijk dat u het aanvankelijk heeft over toch wel ernstige verwondingen (o.a. gebroken lichaamsdelen) om de ernst daarvan dan later systematisch af te zwakken en dat u zich zou tegenspreken over of u in België al dan niet medische hulp zou hebben gezocht inzake de verwondingen waarmee u naar eigen zeggen al een hele reis vanuit Afghanistan zou hebben gemaakt. Dergelijke vaststellingen doen andermaal ernstig afbreuk aan uw asielrelaas.

Een ander element ligt in uw problemen met de politie. Aan het begin van het gehoor op het CGVS zegt u dat u nog iets moet toevoegen hieromtrent: u zou op de DVZ geen tijd gehad hebben om te vertellen dat de politie, nadat u geslagen was op de markt, bij u thuis zou zijn binnengevallen met foto's van u met alcohol op, met als doel u te arresteren. Naar eigen zeggen wist u zo dat ze gestuurd waren door Farhad, die met de politie samenwerkte (CGVS p. 2-3, 10, 20). In deze context is het dan wel heel opvallend dat u over Farhad nu geen enkel nieuws heeft en hierover zelfs verklaart dat u daar niet in geïnteresseerd bent (CGVS p. 19-20). Indien u door deze Farhad in de problemen zou zijn gekomen en hij zelfs de politie op u zou afgestuurd hebben, kan toch op zijn minst verwacht worden dat u enige interesse aan de dag legt voor hoe het deze man is vergaan, zeker als u nog contact onderhoudt met het thuisfront en uw familie nog steeds op dezelfde plaats woont als waar u uw problemen zou hebben gekend. Als u in dit verband gevraagd wordt wat de stand van zaken is van uw zaak bij de politie, verklaart u dat uw vader u vertelt dat er nu nog altijd iemand vlakbij jullie huis staat, naast een winkel, en dat hij denkt dat hij daar op u staat te wachten. Als u gevraagd wordt wie die persoon is, zegt u dat het een mannetje van Farhad kan zijn. Als u dan gevraagd wordt waarom het zou betekenen dat iemand die aan een winkel wacht, automatisch iemand van Farhad zou zijn, verklaart u dan weer dat het ook een agent van de inlichtingendiensten, of de antinarcotic brigade kan zijn, of zelfs een vijand van Farhad (CGVS p. 20). Met dergelijke afwijkende verklaringen overtuigt u helemaal niet dat u enigszins op de hoogte zou zijn van uw (valse) zaak bij de politie, hoewel dat in uw geval toch kan verwacht worden (u zou door uw ex-werkgever immers verraden zijn bij de politie hoewel u tegenover uw ex-werkgever niets van plan was, CGVS p. 17-18, 19).

Een laatste punt ligt in een opmerkelijke tegenstrijdigheid die u aflegt. Op de vraag of er andere mensen zijn zoals u die ooit gestopt zijn met werken voor Farhad, verklaart u dat u dat niet weet. Gevraagd of u geprobeerd heeft iets te weten te komen over andere mensen die ook in uw situatie zaten, nl. die alcohol verkocht hadden en problemen hadden gekregen daardoor, verklaart u van niet en dat u daar geen idee van heeft. Opvallend genoeg verklaart u meteen daarop dat Wais (uw vriend die u aan de job bij Farhad had geholpen) en zijn drie broers allemaal in de gevangenis zaten omdat ze alcohol verkocht hadden – Wais zou zijn opgepakt twee-drie maanden nadat u bij Farhad aan de slag was gegaan (CGVS p. 18). Het is absoluut weinig geloofwaardig dat u eerst expliciet ontkent iemand te kennen die gelijkaardige problemen had zoals u, als meteen daarna dan zou moeten blijken dat uw vriend Wais en zijn broers in de gevangenis zaten omwille van gelijkaardige redenen. Dat u zich hierover tegensprekt, doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw weinig goeds.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw schoolattesten en de brief van de dorpsouderen bevatten immers enkel informatie over uw opleiding en de plaatsen waar u verklaart verbleven te hebben (Pakistan & Kabul). De enveloppe toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan, meer niet. De foto's die u neerlegt, werden reeds eerder besproken (zie boven).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Zo heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing een beoordelingsfout heeft gemaakt en niet alle elementen grondig en rechtvaardig heeft beoordeeld. Ook stelt verzoeker dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, opleiding en leeftijd.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De

bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"(...)Uit uw verklaringen blijkt u te vrezen voor uw vroegere werkgever Farhad: in één van zijn winkels verkocht u alcohol voor hem, maar sinds u stopte met werken voor hem, wou hij u uit de weg ruimen. U zou namelijk te veel weten over zijn illegale handel in alcohol (CGVS p. 10 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste acht het CGVS het niet geloofwaardig dat u in Kabul in een alcoholwinkel gewerkt heeft. Hoewel u erin slaagt een aantal contextuele elementen aan te reiken van de alcoholhandel in Kabul (zoals de buurt waar alcohol te krijgen is, de smokkel vanuit Pakistan, alcoholmerken, prijzen en mogelijke straffen die alcoholverkopers riskeren), dient gezegd dat eenieder dergelijke informatie kan opzoeken en memoriseren (zie toegevoegde informatie aan administratief dossier). Doorheen uw verklaringen werden evenwel een aantal andere elementen gevonden waardoor u als alcoholverkoper in Afghanistan door de mand valt, en wel om onderstaande redenen. Zo valt het meteen op dat u zich flagrant tegensprekt over het moment waarop u in de winkel van Farhad zou zijn beginnen werken. Enerzijds geeft u aan dat u met school stopte na de tiende klas (u was dan bijna achttien jaar) en meteen daarop begon te werken bij Farhad (CGVS p. 12), terwijl u op een ander moment verklaart dat u na het stoppen met school (toen u bijna achttien was) eerst twee jaar thuis zat zonder werk en dan pas begon te werken bij Farhad (CGVS p. 15). Als u daarop geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen dat u meteen na school was begonnen bij Farhad, verklaart u enkel "Ik wou gewoon werk vinden na school" (CGVS p. 15). Hiermee biedt u absoluut geen overtuigende verklaring voor waarom u zich zo flagrant tegensprekt op dit vlak. Indien u effectief na het stoppen met school was beginnen werken in een alcoholwinkel, kan van u toch verwacht worden dat u zich niet tegensprekt over de eerste twee jaren na uw schoolperiode. Zodoende ondermijnt u de geloofwaardigheid van uw werk in de winkel alvast in ernstige mate.

Over uw baas en werkgever Farhad is het dan weer opmerkelijk dat u niet meer zou weten dan enkel zijn voornaam en dat de mensen hem 'oom Farhad' noemden (CGVS p. 13). Farhad is volgens uw verklaringen toch geen kleine handelaar in de illegale alcoholbusiness in de stad waar u woonde (hij heeft volgens u 25 winkels waar hij alcohol verkoopt). Als u daadwerkelijk 1 jaar en zeven maanden met hem in dezelfde winkel heeft gewerkt, kan dan toch verwacht worden dat u meer weet over zijn volledige naam. Dit is hier niet zo.

Verder legt u weinig aannemelijke verklaringen af over de manier waarop de alcoholverkoop in uw winkel werd geregeld. Zo had Farhad twee grote depots waar hij zijn alcohol bewaarde; u verklaart eerst dat deze depots 'ver van de stad' lagen, maar als u om meer uitleg wordt gevraagd, blijkt dat deze in Taimini en in Haji Yakub zouden liggen – twee plaatsen waarvan bezwaarlijk kan gezegd worden dat ze 'ver van de stad' liggen. Als u dit opgemerkt wordt, verklaart u dat het ver van Shar-i-Naw was (CGVS p. 14); maar uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat Taimini het stadsdeel is dat grenst aan Shar-i-Naw (waar ook Haji Yakub ligt). Uw verklaringen op dit vlak zijn dus allerminst coherent. Daarnaast verklaart u dat u de flessen alcohol in de winkel op een geheime plaats bewaarde, maar dat u de flessen aan de klanten, na betaling, onder uw kleren naar buiten op straat bracht en het hen daar dan overhandigde achter een plaats met veel bomen (CGVS p. 16). Als u daarop gevraagd wordt waarom u het risico nam om flessen alcohol onder uw kleren op straat mee te nemen – immers, u wees verschillende keren doorheen uw gehoor op het illegale karakter van alcoholverkoop en de gevangenisstraffen die u

daardoor kon krijgen – zegt u dat u niet aan iedereen verkocht, bijvoorbeeld niet aan mensen die u niet kende (CGVS p. 16). Hiermee geeft u evenwel geen afdoende verklaring voor de opzienbarende paradox inzake de verkooptransactie, nl. enerzijds de alcoholische koopwaar goed verstoppert in een gat in de grond in de winkel, maar het anderzijds dan wel meenemen op straat (onder uw kleren) en het daar overhandigen aan de klant. Dat u geen overtuigende verklaring schijnt te kunnen bieden voor deze opmerkelijke manier van handelen, doet weinig goeds aan uw bewering alcoholverkoper te zijn geweest. Ook treffend is uw onwetendheid over de levering van de alcohol. U zegt dat de originele merken alcohol uit ambassades kwamen – jullie hadden daar immers jullie mannetjes zitten. Als u daarop gevraagd wordt meer uitleg te geven over deze connecties, kan u zelfs niet zeggen over welke ambassades het zou gaan – u geeft in deze aan dat het Farhad was die hen contacteerde. Zelfs al zou de levering vanuit de ambassades via Farhad zijn gegaan, toch kan van u, een verkoper die ruim anderhalf jaar met Farhad werkte en zelf de flessen alcohol uit de depots moest ophalen, verwacht worden dat u hieromtrent meer zou weten. U voegt eraan toe dat u de leveranciers van de namaakmerken wel kende omdat die soms naar de winkel zelf kwamen, maar als u naar hun namen gevraagd wordt, blijkt u deze dan toch niet te kennen en past u uw verklaringen aan door te zeggen dat enkel Farhad die zou kennen (CGVS p. 16-17). Het is echter niet geloofwaardig dat u niets zou kunnen zeggen over de leveranciers in kwestie of dat u daaromtrent uw verklaringen gewoon aanpast, als u werkelijk alcoholverkoper zou zijn geweest onder Farhad.

In de context van uw verklaringen dat sommige alcohol uit ambassades kwam, is ook zeer vreemd dat u niet zou weten dat het voor buitenlanders in Afghanistan gedoogd wordt alcohol te drinken. Hierover verklaart u immers verschillende keren dat ook zij enkel in het geheim kunnen drinken (net als de Afghanen). Nochtans blijkt uit de info waarover het CGVS beschikt dat buitenlandse toeristen een beperkte hoeveelheid alcohol mogen binnenbrengen in het land en de verkoop van alcohol aan buitenlanders gedoogd wordt. Indien u werkelijk een alcoholverkoper zou zijn geweest, wiens koopwaar überhaupt deels afkomstig zou zijn uit ambassades, kan van u toch verwacht worden dat u van dit gedoogbeleid tegenover buitenlanders op de hoogte zou zijn. Dit blijkt niet zo, wat andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw job als alcoholverkoper.

Ten slotte verklaart u dat uw vader na een tijd (een jaar en zeven maanden) te weten kwam dat in de winkel waar u werkte ook alcohol verkocht werd. U zegt dat 'iemand' aan uw vader zei dat u in zo'n winkel werkte, maar als u gevraagd wordt wie die persoon in kwestie was, blijkt dat u dat niet weet (CGVS p. 14-15). Welnu, als u erin geslaagd was ruim anderhalf jaar tegenover uw vader geheim te houden dat u alcohol verkocht maar hij het uiteindelijk toch te weten zou zijn gekomen, kan toch verwacht worden dat u daar meer over weet te zeggen, zeker als blijkt dat uw vader u nog geholpen heeft nadat u problemen kreeg en u nu nog contact onderhoudt met hem (CGVS p. 6).

Ter staving van uw werk in de alcoholwinkel van Farhad, legt u een aantal foto's neer, van zowel u als Farhad – er is wel geen alcohol op te zien omdat dat volgens u te gevaarlijk was (CGVS p. 13, 15 + document 4). Welnu, vooreerst dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Bovendien is op de foto's enkel u te zien in neutrale setting en valt op deze foto's op geen enkele manier te zien of af te leiden dat u in een alcoholwinkel in Kabul zou gewerkt hebben en is op geen enkele manier aangetoond dat de man op de foto de bewuste alcoholkoning Farhad zou zijn, zoals u beweert.

Gelet op bovenstaande elementen, dient besloten te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u ruim anderhalf jaar in een winkel zou hebben gewerkt waar alcohol verkocht werd. Zodoende is ook het asielrelaas dat u daarrond ophangt (nl. dat u problemen zou gehad hebben met uw ex-werkgever Farhad nadat u gestopt was met werken voor hem), niet geloofwaardig. Dit wordt nog versterkt door een aantal bijkomende incoherenties doorheen uw verklaringen wat betreft de vervolgingsfeiten op zich.

Zo valt het meteen op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verwondingen die u zou opgelopen hebben toen de mannen op de bazar u in elkaar geslagen hadden. U verklaart eerst dat uw tanden gebroken waren. Later verklaart u dat uw neus en uw voet gebroken waren, dat u wonden had op uw ellebogen en benen en dat er op uw arm een blauwe plek was. Op de vraag of u nog andere wonden op uw lichaam had, zegt u van niet. Als u er dan op gewezen wordt dat u eerder zei dat u ook gebroken tanden had, bevestigt u dit, en als u gevraagd wordt waarom u dat nu dan niet zegt, zegt u gewoon dat u dat eerder al had gezegd (CGVS p. 10, 19). Indien u werkelijk ook gebroken tanden had opgelopen, kan toch verwacht worden dat u dit nogmaals aanhaalt bij het overlopen van de

verwondingen die u zou hebben opgelopen – dit doet u echter niet. U verklaart in deze context ook dat u uw wonden nergens liet verzorgen – wat op zich al verwonderlijk is gezien de ernst van de door u aangehaalde verwondingen (onder meer gebroken neus, gebroken voet, gebroken tanden) en gelet op het feit dat er vlakbij uw huis een tandkliniek was (CGVS p. 11) – en dat u onderweg van Afghanistan naar België wel pijn had in uw voet en in uw lijf. Ook bij aankomst in België zou u nergens een medische check hebben laten doen in verband met uw wonden; volgens u waren uw verwondingen immers ‘niet zo serieus’, iets wat het CGVS durft te betwisten als u spreekt over onder andere een gebroken voet en een tand die door uw kaak was gegaan maar die u (een naar eigen zeggen winkelverkoper zonder enige medische achtergrond) opzienbarend genoeg zelf zou hebben ‘rechtgetrokken’. Nog treffender wordt het als even later uit uw verklaringen blijkt dat u in België tóch een medische controle zou hebben laten doen waarbij de dokter vaststelde dat uw neus dan toch niet gebroken was. Meteen daarop verklaart u overigens dat ook uw voet niet gebroken was (CGVS p. 19). Welnu, het is weinig aannemelijk dat u het aanvankelijk heeft over toch wel ernstige verwondingen (o.a. gebroken lichaamsdelen) om de ernst daarvan dan later systematisch af te zwakken en dat u zich zou tegenspreken over of u in België al dan niet medische hulp zou hebben gezocht inzake de verwondingen waarmee u naar eigen zeggen al een hele reis vanuit Afghanistan zou hebben gemaakt. Dergelijke vaststellingen doen andermaal ernstig afbreuk aan uw asielrelaas.

Een ander element ligt in uw problemen met de politie. Aan het begin van het gehoor op het CGVS zegt u dat u nog iets moet toevoegen hieromtrent: u zou op de DVZ geen tijd gehad hebben om te vertellen dat de politie, nadat u geslagen was op de markt, bij u thuis zou zijn binnengevallen met foto's van u met alcohol op, met als doel u te arresteren. Naar eigen zeggen wist u zo dat ze gestuurd waren door Farhad, die met de politie samenwerkte (CGVS p. 2-3, 10, 20). In deze context is het dan wel heel opvallend dat u over Farhad nu geen enkel nieuws heeft en hierover zelfs verklaart dat u daar niet in geïnteresseerd bent (CGVS p. 19-20). Indien u door deze Farhad in de problemen zou zijn gekomen en hij zelfs de politie op u zou afgestuurd hebben, kan toch op zijn minst verwacht worden dat u enige interesse aan de dag legt voor hoe het deze man is vergaan, zeker als u nog contact onderhoudt met het thuisfront en uw familie nog steeds op dezelfde plaats woont als waar u uw problemen zou hebben gekend. Als u in dit verband gevraagd wordt wat de stand van zaken is van uw zaak bij de politie, verklaart u dat uw vader u vertelt dat er nu nog altijd iemand vlakbij jullie huis staat, naast een winkel, en dat hij denkt dat hij daar op u staat te wachten. Als u gevraagd wordt wie die persoon is, zegt u dat het een mannetje van Farhad kan zijn. Als u dan gevraagd wordt waarom het zou betekenen dat iemand die aan een winkel wacht, automatisch iemand van Farhad zou zijn, verklaart u dan weer dat het ook een agent van de inlichtingendiensten, of de antinarcotic brigade kan zijn, of zelfs een vijand van Farhad (CGVS p. 20). Met dergelijke afwijkende verklaringen overtuigt u helemaal niet dat u enigszins op de hoogte zou zijn van uw (valse) zaak bij de politie, hoewel dat in uw geval toch kan verwacht worden (u zou door uw ex-werkgever immers verraden zijn bij de politie hoewel u tegenover uw ex-werkgever niets van plan was, CGVS p. 17-18, 19).

Een laatste punt ligt in een opmerkelijke tegenstrijdigheid die u aflegt. Op de vraag of er andere mensen zijn zoals u die ooit gestopt zijn met werken voor Farhad, verklaart u dat u dat niet weet. Gevraagd of u geprobeerd heeft iets te weten te komen over andere mensen die ook in uw situatie zaten, nl. die alcohol verkocht hadden en problemen hadden gekregen daardoor, verklaart u van niet en dat u daar geen idee van heeft. Opvallend genoeg verklaart u meteen daarop dat Wais (uw vriend die u aan de job bij Farhad had geholpen) en zijn drie broers allemaal in de gevangenis zaten omdat ze alcohol verkocht hadden – Wais zou zijn opgepakt twee-drie maanden nadat u bij Farhad aan de slag was gegaan (CGVS p. 18). Het is absoluut weinig geloofwaardig dat u eerst expliciet ontkent iemand te kennen die gelijkaardige problemen had zoals u, als meteen daarna dan zou moeten blijken dat uw vriend Wais en zijn broers in de gevangenis zaten omwille van gelijkaardige redenen. Dat u zich hierover tegensprekt, doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw weinig goeds.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw schoolattesten en de brief van de dorpsouderen bevatten immers enkel informatie over uw opleiding en de plaatsen waar u verklaart verbleven te hebben (Pakistan & Kabul). De enveloppe toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan, meer niet. De foto's die u neerlegt, werden reeds eerder besproken (zie boven). (...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker vindt het vreemd dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt toegegeven dat hij aanzienlijke informatie heeft over de alcoholhandel in Kabul en anderzijds wordt gesteld dat hij deze informatie zou kunnen ingestudeerd hebben. Voor zover verzoeker meent dat deze overwegingen tegenstrijdig aan elkaar zouden zijn, kan hij niet worden gevolgd. De Raad kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel bijtreden waar wordt gesteld dat hoewel verzoeker erin slaagt een aantal contextuele elementen aan te reiken van de alcoholhandel in Kabul (zoals de buurt waar alcohol te krijgen is, de smokkel vanuit Pakistan, alcoholmerken, prijzen en mogelijke straffen die alcoholverkopers riskeren), deze informatie ingestudeerd kan zijn. Doorheen verzoekers verklaringen werden immers een aantal andere elementen gevonden waardoor hij als alcoholverkoper in Afghanistan door de mand valt en die door verzoeker niet afdoende worden weerlegd, noch verklaard.

Zo kon terecht worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het tijdstip dat hij in de winkel is beginnen werken. De Raad stelt vast dat verzoeker bevestigend antwoordde op de vraag of hij meteen na het stoppen met school in de winkel is beginnen werken (stuk 6, gehoorverslag, p. 12) om wat later bij de vraag of hij geen ander werk kon zoeken omdat hij wist dat het een illegale *business* was te antwoorden dat hij probeerde maar geen ander werk kon vinden en twee jaar thuis zat zonder werk (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Waar verzoeker in het verzoekschrift beide verklaringen tracht te verenigen doet hij er geen afbreuk aan. Het argument dat hij gedestabiliseerd zou zijn door de vraag over zijn deelname aan de illegale *business* blijkt alleszins niet uit het gehoorverslag.

Het betoog omtrent de machtspositie van Farhad, de strikte werkrelatie en het gegeven dat er geen andere gesprekken werden gevoerd dan deze die met het werk te maken hebben verschoont verzoekers onwetendheid omtrent de volledige naam van zijn voormalige werkgever niet. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker na gedurende een jaar en zeven maanden nauw met hem samengewerkt te hebben zijn volledige naam niet kan geven. Ongeacht de machtspositie, de strikte werkrelatie en de werkgerelateerde gesprekken kan toch van verzoeker worden verwacht dat hij de achternaam van de persoon waarvoor hij anderhalf jaar werkte en waarmee hij in een illegale business zit, kent of minstens ergens heeft opgevangen.

De argumentatie dat de afstand rond de depots relatief is kan hier niet overtuigen. Verzoeker heeft te kennen gegeven dat deze depots “ver van de stad” en “ver van Share Naw” lagen, terwijl uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat het ene depot in het stadsdeel Taimini ligt dat grenst aan Share Naw en het andere depot in Share Now (Haji Yacub) zelf ligt. Ongeacht het gegeven of deze plaatsen op 15 à 20 minuten met de moto liggen en dat dit ver kan zijn voor iemand die zich weinig verplaatst en/of zijn hele leven in een wijk in Kabul heeft doorgebracht zijn verzoekers verklaringen niet in overeenstemming te brengen met de kaarten in het administratief dossier.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht de Raad ook geen geloof aan de handelswijze waarop de alcohol verkocht werd. De Raad ziet niet in dat dit op de door verzoeker geschetste manier moest gebeuren zodat verzoeker in geval van betrapping snel kon wegvlugten aangezien het risico op betrapping buiten de winkel veel groter was dan in de beslotenheid ervan. Bovendien was er achter de winkel een kleine kamer waar de flessen in een gat in de grond bewaard werden (stuk 6, gehoorverslag, p. 16), waar de klanten konden worden ontvangen en de flessen in alle discretie konden worden overhandigd. Dat de link met de winkel op die manier niet kon worden gemaakt, is evenmin aannemelijk, aangezien verzoeker in de winkel werkte, de flessen uit de winkel meenam, en vervolgens op straat achter een boom overhandigde. Verzoeker legt niet uit op welke manier een dergelijke handelswijze moet begrepen worden in de Afghaanse context en de omgeving rond de winkel.

Aangezien verzoeker stelde dat de originele merken alcohol uit ambassades kwamen en zij daar “*hun mannetjes hebben zitten*”, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker minstens weer over welke ambassades het zou gaan ook al was het Farhad die hen contacteerde. Zelfs al zou de levering vanuit de ambassades via Farhad zijn gegaan, toch kan van verzoeker, een verkoper die ruim anderhalf jaar met Farhad werkte en zelf de flessen alcohol uit de depots moest ophalen, verwacht worden dat hij hieromtrent meer zou weten. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook niet dat hem bepaalde informatie over de business bewust werd onthouden. Met de argumentatie dat een normale baas deze informatie niet zomaar zou delen met een gewone arbeider die belast was met het uitvoeren van de klus aan het

einde van de keten namelijk het overhandigen aan kleine klanten, tracht verzoeker zijn rol in de handel te relativeren, maar gaat hij eraan voorbij dat hij volledig meewerkte in de *business*, hij verklaarde immers dat hij de depots kende en zelf iedere dag naar de depots ging om de alcohol op te halen om vervolgens de alcohol te verkopen in de winkel (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). In dit licht kan ook niet worden aangenomen dat verzoeker er niet van op de hoogte is dat buitenlanders wel alcohol mogen drinken.

Verzoeker geeft nu in het verzoekschrift te kennen dat hij zal proberen te weten te komen wie hem verraden heeft, maar in de door verzoeker geschetste omstandigheden acht de Raad het geenszins aannemelijk dat verzoeker hier nog steeds geen enkele inspanning voor heeft gedaan. Verzoekers nalatige houding doet dan ook afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker is er immers in geslaagd om ruim anderhalf jaar tegenover zijn vader geheim te houden dat hij alcohol verkocht, waardoor redelijkerwijs wel kon worden verwacht dat hij bij zijn vader zou polsen op welke wijze deze het te weten was gekomen te meer zijn vader hem nog geholpen heeft nadat hij problemen kreeg en hij nu nog contact onderhoudt met hem (stuk 6, gehoorverslag, p. 6).

Met de stelling dat hij slechts foto's heeft doet hij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen hierover. Los van verzoekers ongeloofwaardige verklaringen is op deze foto's op geen enkele manier te zien of af te leiden dat verzoeker in een alcoholwinkel in Kabul zou gewerkt hebben en is op geen enkele manier aangetoond dat de man op de foto de bewuste alcoholkoning Farhad zou zijn. Dat Wais ondertussen vrij zou zijn, gevlucht is naar Tadzjikistan en zijn twee broers nog in de gevangenis verblijven, zijn slechts beweringen, die niet volstaan om verzoekers asielrelaas te ondersteunen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij zijn verwondingen subjectief heeft aangedikt, maar dat dit niet wil zeggen dat het incident niet heeft plaatsgehad, doet verzoeker geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker het aanvankelijk heeft over toch wel ernstige verwondingen (o.a. gebroken lichaamsdelen) om de ernst daarvan dan later systematisch af te zwakken en zich zou tegenspreken over of hij in België al dan niet medische hulp zou hebben gezocht inzake de verwondingen waarmee hij naar eigen zeggen al een hele reis vanuit Afghanistan zou hebben gemaakt. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker Indien hij door Farhad in de problemen zou zijn gekomen en deze zelfs de politie op hem zou afgestuurd hebben, kan wel verwacht worden dat hij enige interesse aan de dag legt voor het lot van deze man, zeker als hij nog contact onderhoudt met het thuisfront en zijn familie nog steeds op dezelfde plaats woont als waar hij zijn problemen zou hebben gekend (stuk 6, gehoorverslag, p.6). Waar werd vastgesteld dat verzoeker klaarblijkelijk niet op de hoogte is van de situatie van Farhad en zijn zaak bij de politie, moet worden opgemerkt dat verzoeker ook in het verzoekschrift noch ter terechtzitting geen verdere informatie kan geven. Verzoeker heeft dan ook nog steeds niet de minste poging ondernomen teneinde meer over het gebeuren te weten te komen.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nog steeds in contact staat met het thuisfront, waardoor minstens kan worden verwacht dat hij langs deze weg meer tracht te weten te komen. Dat hij bang is van Farhad, of zijn vijanden, de politie, en antinarcoticabrigade staat niet in de weg dat hij enige inspanning doet om over zijn situatie meer te weten te komen. Verzoekers houding duidt op een gebrek aan interesse en relativeert dan ook ten zeerste zijn vrees voor vervolging.

Met de algemene stelling dat hij open en transparant heeft meegewerkt aan het gehoor en alle informatie en documentatie heeft overhandigd, weerlegt noch verklaart hij de voorgaande concrete en pertinente vaststellingen.

Waar verzoeker aangeeft dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, opleiding en leeftijd, beperkt hij zich niet alleen tot een algemene bewering, maar toont hij niet aan op welke wijze deze aspecten de beoordeling van zijn asielrelaas zouden hebben kunnen beïnvloeden. De Raad stelt daarenboven vast dat de gedane vaststellingen gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen.

2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per aanvullende nota het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.9. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.10. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF